

University of Groningen

Het dak lekt en de storm nadert - bezuinigingen en invoering WWnV bedreigen ons sociale zekerheidsstelsel

Edzes, A.J.E.; van Dijk, J.

Published in:
Socialisme en Democratie

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Final author's version (accepted by publisher, after peer review)

Publication date:
2011

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Edzes, A. J. E., & van Dijk, J. (2011). Het dak lekt en de storm nadert - bezuinigingen en invoering WWnV bedreigen ons sociale zekerheidsstelsel. *Socialisme en Democratie*, 10, 118 - 126.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

‘Het dak lekt en de storm nadert’

Wet Werken naar Vermogen en bezuinigingen zetten gemeenten onder druk

Ons stelsel van sociale zekerheid dreigt te imploderen als in 2013 de Wet Werken naar Vermogen wordt ingevoerd. Gemeenten zullen niet uitkomen met het gekorte budget voor bijstandsgerechtigden en arbeidsgehandicapten. Arjen Edzes en Jouke van Dijk voorzien grote problemen.

Arjen Edzes en Jouke van Dijk

Arjen Edzes en Jouke van Dijk zijn respectievelijk als senior-onderzoeker en hoogleraar regionale arbeidsmarktanalyse verbonden aan vakgroep Economische Geografie van de faculteit Ruimtelijke Wetenschappen van de Rijksuniversiteit Groningen

Wie anno 2011 als bouwinspecteur de gemeentelijke werkplaats voor de onderkant van de arbeidsmarkt zou moeten beoordelen zou twee zaken concluderen: het dak lekt en het is zeker niet bestand tegen de aankomende storm van de Wet Werken naar Vermogen (WWnV). Deze urgentie dwingt gemeenten sneller en fundamenteeler te hervormen dan ze de afgelopen jaren gedaan hebben. Politieke moed en leiderschap zijn nodig om hardere scheidslijnen te leggen tussen degenen die het op eigen kracht in de samenleving moeten kunnen redden en degenen die blijvend zullen zijn aangewezen op het sociale vangnet van de overheid. Het vraagt creativiteit om meer te doen met minder middelen.

Dat het dak anno 2011 lekt weten we uit twee bronnen. Sinds twee jaar is het saldo van de gemeentelijke budgetten en uitgaven voor de bijstandsuitkeringen (WWB) negatief. In 2009 hebben alle gemeenten samen een tekort van € 99 mln en dit loopt onrustbarend snel op tot een tekort in 2010 van € 340 mln. Voor 2011 verwacht de Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG) zelfs een tekort van € 669 mln.¹ In de tweede plaats is er het negatieve bedrijfsresultaat van de gemeentelijke bedrijven die de Wet op de Sociale Werkvoorziening uitvoeren, met tekorten van rond de € 36 mln in 2007, € 42 mln in 2008 en € 66 mln in 2009.² En dan moet de grootste financiële

ombuiging nog plaatsvinden: de € 1,8 mrd bezuinigingen die de invoering van de WWnV moet opleveren.³

De WWnV regelt de omvorming van de Wet Werk en Bijstand (WWB), de Wet Investeren in Jongeren (WIJ), de Wet op de Sociale Werkvoorziening (WSW) en de Wet Werk en Arbeidsondersteuning Jong Gehandicapten (WAJONG) naar één regeling voor de onderkant van de arbeidsmarkt die moet worden uitgevoerd door de gemeenten. De omvorming gaat vergezeld met institutionele aanpassingen. Zo wordt de toegang (tot de WAJONG) beperkt, worden uitkeringen verlaagd (bijstand en gedeeltelijk die voor arbeidsongeschikten), wordt de verdiencapaciteit van cliënten (opnieuw) beoordeeld en gewaardeerd (WAJONG en WSW) en wordt een plicht tot tegenprestatie naar vermogen geïntroduceerd. Door dit samenstel van regelingen kunnen gemeenten meer mensen laten participeren, budgetten gericht en effectiever inzetten en dus € 1,8 mrd aan kosten besparen, zo valt te lezen in het regeerakkoord.

Bouwregels en voorschriften

De bouwregels en voorschriften voor de gemeentelijke werkplaats voor de onderkant van de arbeidsmarkt worden bepaald door de sociale zekerheidswetgeving. Gemeenten zijn nu al (financieel) verantwoordelijk voor verschillende groepen uitkeringsgerechtigden en arbeidsgehandicapten. In Nederland voeren gemeenten anno 2011 de Wet Werk en Bijstand (WWB), de Wet Investeren in Jongeren (WIJ) en de Wet op de Sociale Werkvoorziening (WSW) uit

De in 2004 ingevoerde WWB is het uiteindelijke resultaat van hervormingen die begin jaren negentig in gang zijn gezet en die de Algemene Bijstandswet en enkele aan re-integratie gerelateerde regelingen bevat. Het is een regeling voor degenen die niet in hun eigen onderhoud kunnen voorzien en geen beroep kunnen doen op andere sociale zekerheidsregelingen. De WIJ vervangt voor jongeren onder de 27 jaar het recht op bijstand door het recht op een werkleeraanbod. De WWB telt ultimo 2010 circa 307.000 cliënten jonger dan 65 jaar. Ten opzichte van 1998 is het bijstandsvolume met ruim 120.000 personen afgenomen. Vooral als gevolg van de financiële verantwoordelijkheid

en risico's die gemeenten sinds 2004 dragen is het volume gedaald en de efficiëntie in de uitvoering toegenomen.⁴ De volumedaling komt voor een deel voor rekening van de substitutie tussen de WWB en de WAJONG.⁵ Met de WWnV komen deze WAJONG-doelgroepen weer terug onder gemeentelijke verantwoordelijkheid.

De WSW is een regeling die voorziet in aangepaste arbeid voor mensen met een arbeidsbeperking. Deelnemers zijn in feite werknemers die een volwaardig cao-loon ontvangen zonder dat ze de daarbij horende arbeidsproductiviteit kunnen realiseren. Dat maakt de regeling tot een sociale maar vooral ook dure voorziening, onlangs door de commissie-Westerlaken (2011) ook wel de 'gouden kooi' genoemd, omdat werken bij een reguliere werkgever voor de werknemer financieel niet aantrekkelijk is; ze zullen daar vanwege de lagere productiviteit veelal minder (dan het minimumloon) verdienen.⁶

Een ander pervers effect van de regeling is dat de WSW-bedrijven er geen belang bij hebben om hun meest productieve werknemers met de beste kans op een baan naar regulier werk te laten uitstromen. Juist die goede werknemers hebben ze nodig om de productietarget van de WSW te halen. Onder meer vanwege deze weeffout is het geen wonder dat de wetswijziging van de WSW in 1998 - die als doel had om méér gehandicapten bij reguliere werkgevers te plaatsen - niet het gewenste resultaat heeft gehad. Dat gemeenten hier met dubbele belangen te maken hebben – die van de werknemers-met-een-arbeidsbeperking en die van het door de gemeente bestuurd bedrijf - vergroot het probleem. Eind 2010 telt het WSW-bestand 103.000 werknemers. Ruim 98.000 werknemers werken in een dienstbetrekking bij een Sociale Werkplaats en slechts 5.500 werknemers zijn in dienst bij reguliere werkgevers via een begeleid-werkenconstructie.

Een derde regeling die hier ook van belang is betreft de WAJONG (vanaf 2010: Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten, voorheen: Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten); een wet die tot doel heeft jongeren met een beperking te ondersteunen bij het vinden en behouden van een baan bij een reguliere werkgever. De wet wordt nu uitgevoerd door het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV). De explosieve groei in de afgelopen jaren – onder meer vanwege de substitutie met de WWB - heeft geleid tot een herziening van de

WAJONG per 1 januari 2010 om te voorkomen dat de toestroom net zo uit de hand loopt als die in de WAO in de jaren tachtig.

Onderdeel van deze herziening is het centraal stellen van de mogelijkheden en ontwikkelingskansen van jonggehandicapten in plaats van hun beperkingen. De wet voorziet in drie regelingen: een uitkeringsregeling voor degenen die geen enkel perspectief hebben op een baan, een werkregeling voor degenen die perspectief hebben op loonvormende arbeid en een studieregeling voor degenen die studeren of nog op school zitten.

Op dit moment lopen de 'oude' de 'nieuwe' populaties parallel aan elkaar. In 2010 bestond de oude WAJONG-regeling uit 195.000 cliënten waarvan ruim 98% als volledig arbeidsongeschikt stond geregistreerd. Van de nieuwe WAJONG-regeling maken 9700 mensen gebruik, waarvan 5.600 mensen (58%) een werkregeling hebben en volgens de nieuwe systematiek perspectief hebben op loonvormende arbeid.⁷

Door de verschillen in de regelingen - WWB, WIJ, WSW, WAJONG - en polisvoorwaarden wordt de ene groep mensen met een wat grotere afstand tot de arbeidsmarkt heel anders behandeld dan andere groepen. In de WWnV wordt dit gelijkgetrokken door de regelingen te integreren en allemaal onder gemeentelijke verantwoordelijkheid te brengen. Iedereen zal in de toekomst worden beoordeeld op zijn of haar mogelijkheden om (deels) te werken, bij voorkeur bij een reguliere werkgever. De gemeente kan voor wie (nog) niet in staat is om volledig zelfstandig het wettelijk minimumloon te verdienen het instrument looncompensatie inzetten. Voor alle mensen in de WWnV gelden de polisvoorwaarden van de WWB, maar de al lopende WSW cao-rechten (de gouden kooi) blijven onaangetast.

De gelijkschakeling van regelingen is zinvol en nodig. Het voorkomt onderlinge substitutieproblemen, maar belangrijker is dat er in essentie geen onderscheid is in de afstand tot de arbeidsmarkt van de onderkant van de WWB en de WAJONG en WSW. Zeker niet wanneer er een gradueel verschil wordt gemaakt in verdienvermogen. Er is dan ook geen rechtvaardiging voor de historisch en institutioneel gegroeide verschillen in rechtsposities, arbeidsvoorwaarden en behandeling van kansarmen.

Omvang en aard van het probleem: afstand tot de arbeidsmarkt

Het is niet duidelijk hoe groot de omvang is van de doelgroep die onder de WWnV zal gaan vallen. Dit is afhankelijk van (her)beoordelingen van bestaande en nieuwe (WAJONG- en WSW-) gevallen. Maar we kunnen wel proberen een globale eigen inschatting te maken van de afstand naar de arbeidsmarkt van de totale groep WWB-, WIJ-, WSW- en WAJONG-ers op basis van de ons bekende onderzoeken en door aannames te maken.

Om te beginnen hanteren we de uitgangspunten en indeling van de re-integratiestrategieën van Sol et al.⁸ Deze indeling is gebaseerd op de afstand naar de arbeidsmarkt en de vraag of deze overbrugbaar is of niet. Met de afstand naar de arbeidsmarkt wordt de afstand bedoeld naar reguliere, reële en algemeen geaccepteerde arbeid. Banen die uitsluitend bestaan bij de gratie dat deze gesubsidieerd zijn, hoe maatschappelijk en economisch zinnig dat ook moge zijn, vallen niet onder deze definitie van regulier arbeid. Dat strookt met de notie van het kabinet dat alleen plaatsing bij reguliere werkgevers de gewenste re-integratie-output is.

De volgende stap is het maken van een schatting van de afstand naar de arbeidsmarkt van de uitkeringsgerechtigden uit de verschillende regelingen op basis van bestaand onderzoek, aannames over het cliëntenbestand en uitspraken van het Rijk en belangenorganisaties. Let wel: het gaat hier dus om schattingen die een indruk geven van de globale ordes van grootte met een zekere bandbreedte.⁹ De totale groep WWB-, WIJ-, WSW- en WAJONG-ers bestond in 2010 uit 615.000 personen (zie tabel). Daarvan hebben naar schatting 92.000 mensen geen afstand tot regulier werk, tussen de 254.000 en 333.000 mensen hebben een overbrugbare afstand en tussen de 180.000 en 259.000 mensen zijn permanent aangewezen op een uitkering of beschermde arbeid.

Schatting omvang doelgroepen naar afstand tot de arbeidsmarkt, ultimo 2010 (x 1000).

		Is er een afstand tot de arbeidsmarkt? (dat wil zeggen tot reële, reguliere en algemeen geaccepteerde banen)		
		Nee	Ja	
			Overbrugbaar	– niet overbrugbaar
WWB	307	92	92	123
WSW	103		43 – 73	30 - 60
WAJONG	205		129 - 178	27 – 76
Totaal	615	92	264 - 343	180 - 259
In percentages	100	15%	43%-56%	29%-42%
Wat is nodig?		Banen, Afschrikking, Matching	Gedragsverandering Looncompensatie	Dagbesteding, uitkering

Bouwoverleg

Uit de tabel wordt de omvang en aard van het probleem duidelijk. De totale re-integratiedoelstelling van doelgroepen naar reële, reguliere en algemeen geaccepteerde beslaat tussen de 350.000 en 440.000 personen, een opgave die in de historie nog niet is voorgekomen. Daarnaast moet voor tussen 180.000 en 260.000 mensen zonder een reële uitzicht op een reguliere baan een uitkering en zinvolle dagbesteding worden geregeld. De vraag is of het reëel is te veronderstellen dat een gemeente in staat is dit probleem op te lossen zonder in grote financiële problemen te raken. Hoog tijd voor bouwoverleg. De fundamenten bestaan uit vier pijlers: degenen die een beroep zullen doen op de Wet Werken naar Vermogen, de werkgever, de arbeidsmarkt en de uitvoering.

Degenen die een beroep doen op de WWnV moeten worden aangesproken op hun zelfredzaamheid en verantwoordelijkheid. Voor de groep uitkeringsgerechtigden zonder afstand tot de arbeidsmarkt kan de gemeente door een strikt handhavingsbeleid in principe iedereen dwingen aan het werk te gaan. Dit kan bijvoorbeeld door aan het ontvangen van een uitkering de voorwaarde te verbinden dat men per week dertig tot veertig uur moet besteden aan het zoeken naar werk en/of het uitvoeren van gemeenschapstaken zolang men geen reguliere baan heeft gevonden.

Voor de groep waarvoor de afstand tot de arbeidsmarkt niet overbrugbaar is, zal de gemeente structureel een uitkering moeten financieren en/of dagbesteding moeten organiseren. Veel uitstroom uit de regeling is hier niet reëel en is vooral afhankelijk van de leeftijdsopbouw waardoor uitstroom plaatsvindt als gevolg van het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. Besparingen op de kosten van deze groep zijn maar zeer beperkt mogelijk en moeten vooral gerealiseerd worden door maximale efficiëntie in de uitvoering en verbindingen met andere beleidsterreinen, zoals maatschappelijk ondersteuning en zorg.

De grootste groep huidige uitkeringsgerechtigden heeft een overbrugbare afstand tot de arbeidsmarkt. Het verkleinen van die afstand is de meest logische manier om deze mensen aan een reguliere baan te helpen. Op basis van heel veel onderzoeken kan echter worden geconcludeerd dat re-integratiebeleid maar een heel klein positief effect heeft en naar verhouding vreselijk duur is.¹⁰ Veruit de meeste uitstroom uit een uitkering is een gevolg van de normale dynamiek op de arbeidsmarkt en re-integratie verhoogt de uitstroom slechts marginaal. Een strikt handhavingsbeleid gecombineerd met de eis dat dertig tot veertig uur per week aan het zoeken naar werk wordt besteed - net zoals voor degenen zonder afstand tot de arbeidsmarkt - kan hier wel eens de meest effectieve beleidsstrategie zijn, omdat dan fors kan worden bespaard om de hoge re-integratiekosten.

Veel hangt af van de bereidheid van *werkgevers* om kwetsbare groepen al dan niet met looncompensatie in de organisatie op te nemen. Dit vereist een cultuurverandering bij werkgevers, die wellicht zou kunnen worden ondersteund door bedrijven die arbeidsgehandicapten of kansarme werkzoekenden plaatsen te bevoordelen bij het verkrijgen van overheidsopdrachten. Ondanks dat hier een voorzichtige en positieve beweging op gang lijkt te komen is anno 2011 de bereidheid van werkgevers nog niet om over naar huis te schrijven¹¹.

Dan de *arbeidsmarkt*, want om mensen te re-integreren moeten er in ieder geval voldoende banen beschikbaar zijn. Daarbij is de gemeente nauwelijks in staat de omvang van het aantal banen te beïnvloeden, tenzij de gemeente de eigen gemeentelijke werkzaamheden en dienstverlening fors uitbreidt, maar dat stuit al snel

op budgettaire beperkingen. Dan bestaat er ook nog het risico dat banen worden bezet door mensen die buiten de gemeente wonen. Dat vereist een regionale aanpak van het arbeidsmarktbeleid. Dat neemt niet weg dat de opnamecapaciteit op de arbeidsmarkt beperkt is. Verreweg het overgrote deel van de doelgroep is aangewezen op eenvoudige, laaggeschoolde werkgelegenheid. Hoewel de absolute vraag naar laaggeschoolde arbeid niet daalt, staat de positie van laaggeschoolden wel onder druk vanwege neerwaartse verdringing op de arbeidsmarkt door middelbaar geschoolden (de absolute vraag naar deze groep is de afgelopen jaren wel aan het dalen).¹² De doelgroepen aan de onderkant van de arbeidsmarkt moeten dus concurreren met andere doelgroepen zoals middelbaar geschoolden, studenten en tijdelijke arbeidskrachten.

Dan de *uitvoering*. De geschiedenis leert dat ‘zachte’ maatregelen de gemeenten niet aanzetten tot grondige hervorming.¹³ Opeenvolgende wetswijzigingen in de WSW hebben niet tot het gewenste ‘van binnen naar buiten’-effect geleid. Daarvoor zijn drie belangrijke redenen: de cao-rechten en de hoogte van salarissen, de eerder genoemde ‘weeffout’ en het bestuurlijk onvermogen. Aan de salarisrechten van bestaande WSW-ers kan niet worden getornd. Deze veroorzaken alleen wel een enorm tekort omdat de financiering sneller daalt dan WSW-ers vermoedelijk kunnen uitstromen. De commissie-Westerlaken die in opdracht van de VNG en Cedris (de brancheorganisatie voor sociale werkgelegenheid & arbeidsintegratie) onderzocht welke transitiepaden mogelijk zijn, stelt in haar advies *Goed benut, goed bestuurd* dat dit een ‘vorm van kannibalisering (is) die contraproductief is voor de maatschappelijke doelstelling’ met het risico dat het systeem ‘krakend vastloopt’.¹⁴

Wankelend stelsel voor sociale zekerheid

Tien jaar hervormen in de sociale zekerheid ten aanzien van arbeidsgehandicapten en bijstandsgerechtigden leidt tot de conclusie dat wetswijzigingen, beleidsmaatregelen en decentralisatie van de financiële verantwoordelijkheid naar gemeenten wel hebben geleid tot een geringer beroep op de sociale zekerheid, maar lang niet altijd tot meer arbeidsdeelname van kwetsbare groepen die daardoor zelf in hun inkomen kunnen

voorzien.¹⁵ Als gevolg hiervan worden gemeenten in toenemende mate geconfronteerd met oplopende tekorten op de sociale zekerheid. Daarbovenop worden nu door het rijk nog eens € 1,8 mrd. aan bezuinigingen verwacht door de invoering van de WWnV. Het is zeer de vraag of dit voor de gemeente realiseerbaar is, omdat in onze ogen voorbij wordt gegaan aan de realiteit van het functioneren van de reguliere arbeidsmarkt. De mogelijkheid van gemeenten om iemand aan regulier werk te helpen worden schromelijk overschat en daarmee worden gemeenten voor een haast onmogelijke opgave geplaatst.

De decentralisatie van het sociale zekerheidsbeleid naar gemeenten heeft als voordeel dat gemeenten beter in staat zijn oneigenlijk gebruik van de sociale zekerheid tegen te gaan en mensen te prikkelen om werk te zoeken en in hun eigen onderhoud te voorzien. Het leggen van de financiële verantwoordelijkheid bij gemeenten helpt daarbij omdat het gemeenten zelf stimuleert tot een efficiëntere uitvoering. Met de invoering van de WWnV valt hierbij nog meer winst te halen doordat ook mensen die nu in andere regelingen zitten door de gemeente geprikkeld kunnen worden om zelf werk te zoeken. Maar om dit te realiseren is politieke lef, bestuurlijke vermogen en creativiteit nodig.

Allereerst moeten gemeenten mensen durven zeggen dat ze geen uitkering meer krijgen als ze zelf in staat worden geacht werk te zoeken en een inkomen te verwerven en dit beleid ook durven te handhaven. Ook moet erkend worden dat veel re-integratie trajecten nauwelijks bijdragen aan een grotere kans op werk, maar dat de kans op werk vooral afhangt van de inspanning van de mensen zelf. Door trajecten streng te evalueren op de succeskans, kan flink worden bezuinigd zodat alleen een beperkt aantal best-practices overblijven van trajecten die echt werken. Voor individuele mensen die een beroep doen op de WWnV betekent dit dat meer wordt gevraagd van de eigen zelfredzaamheid en dat minder hoeft te worden verwacht van hulp van de overheid.

In de tweede plaats is de arbeidsmarkt regionaal en niet beperkt tot een gemeente en daarom moet arbeidsbemiddeling plaatsvinden op regionaal niveau. Samenwerking onder opgave van gemeentelijke discretionaire ruimte is onontbeerlijk voor het totstandbrengen van regionale coördinatie en slagkracht. Dat maakt ook een grondige

herziening van de vaak bovengemeentelijke uitvoeringsstructuur van sociale diensten, WSW-bedrijven en AWBZ-dagbestedingscentra mogelijk. Creativiteit is nodig voor het stroomlijnen van infrastructuur (gebouwen, werkcentra), werkprocessen, casemanagement, uitkeringsadministraties en automatiseringssystemen en kan de efficiency fors vergroten. Een gedeeltelijke overheveling van lokale budgetten naar regionale samenwerkingsverbanden zou het financiële belang van regionale samenwerking kunnen vergroten, maar dit vereist lef en bestuurlijk vermogen. Tot slot, kan een integrale aanpak van sociale zekerheidsbeleid met andere beleidsvelden als onderwijs, zorg en maatschappelijke ondersteuning ook leiden tot het vergroten van de effectiviteit en de efficiëntie.

Veel meer kunnen gemeenten niet, want gemeenten kunnen het aantal banen maar zeer beperkt beïnvloeden en ze gaan (gelukkig!) niet over de hoogte van de uitkering. Zeker in deze tijd van economische recessie met een afname van het aantal banen als gevolg, is een substantiele uitstroom naar regulier werk niet te verwachten ondanks het vergroten van de financiële prikkels voor zowel de uitkeringsgerechtigden als de door gemeente aangestuurde uitvoeringsorganisaties. Daarmee zijn er grenzen aan de verantwoordelijkheid die je bij de gemeenten kunt leggen: je kunt gemeenten nu eenmaal niet verantwoordelijk maken voor de gevolgen van wereldwijde macro-economische ontwikkelingen. Op grond daarvan denken wij dat het niet reëel is om van gemeenten te verwachten dat ze in staat zijn € 1,8 mrd. aan bezuinigingen te realiseren door de invoering van de WWnV. Als dat inderdaad niet mogelijk is, dan wankelt het fundament van ons sociale zekerheidsstelsel, en daarmee een belangrijke verworvenheid van de Nederland welvaartsstaat.

Om dit te voorkomen moet de nationale overheid de verantwoordelijkheid nemen voor het vaststellen van een reëel totaal macro-budget voor de uitvoering van de sociale zekerheid door gemeenten. Dat budget moet zodanig zijn dat er wel prikkels zijn ingebouwd voor het goed presteren van gemeenten, Maar het moet ook zo ruim zijn dat als de gemeenten efficiënt werken er voldoende budget is om het voor hen niet beïnvloedbare aantal uitkeringsgerechtigden de nationaal vastgestelde hoogte van de uitkering te kunnen betalen zonder dat dit ten koste gaat van het budget dat gemeenten

beschikbaar hebben voor andere taken. Het is te hopen dat het kabinet dit snel onder ogen zien en niet afgaat op wensdenken zonder de realiteit van het functioneren van de arbeidsmarkt en de beperkte mogelijkheden voor de gemeente in het oog te houden.

¹ Brief van VNG aan Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid met betrekking tot Tekort inkomensdeel 2011, d.d. 13 september 2011.

² Cedris (2010). Branchevergelijking WSW. Utrecht.

³ Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (2011). Hoofddlijnennotitie Wet Werken naar Vermogen. Den Haag.

⁴ Edzes, A.J.E. (2010). *Werk en bijstand: arbeidsmarktstrategieën van gemeenten*. Maastricht: Shaker Publishing.

⁵ Vuuren, D. van, F. van Es en G. Roelofs (2011). *Van bijstand naar WAJONG*. Den Haag: Central Planbureau.

⁶ Commissie Westerlaken (2011). *Goed benut, goed bestuurd*. Den Haag.

⁷ UWV (2011). *Wajongmonitor: tweede rapportage Een analyse van de nieuwe Wajong in 2010*. Amsterdam, UWV.

⁸ Sol, C.C.A.M., A.C. Glebbeek, A.J.E. Edzes, I. Busschers, H.I. de Bok, J.S. Engelsman en C.E.R. Nysten (2011). *Fit or Unfit: Naar expliciete re-integratietheorieën*, RVO reeks 05, Academisch Medisch Centrum/Universiteit van Utrecht/Universiteit van Amsterdam.

⁹ De wijze waarop de schattingen zijn gemaakt vallen buiten het bestek van het artikel maar zijn op verzoek verkrijgbaar.

¹⁰ Zie bijvoorbeeld: Edzes, A.J.E. (2010). *Werk en bijstand: arbeidsmarktstrategieën van gemeenten*. Maastricht: Shaker Publishing; Jouke van Dijk c.s. (2008). *Werk is overal, maar niet voor iedereen - Aan de slag met een doelmatig arbeidsmarktbeleid*. Den Haag: Nicis College voor Stedelijke Innovatie; Jouke van Dijk (2008).

'Arbeidsmarktbeleid: het gouden recept bestaat niet'. S&D 2008/5, pp. 20-29.

¹¹ Van Gestel, N., 2010, Van beleid naar uitvoering: brug of kloof, in: Jehoel-Gijsbers, G. (red.), 2011, *Op weg naar een inclusieve arbeidsmarkt: bijdragen van de sprekers op het symposium 15 oktober 2010 Den Haag*, Den Haag: SCP.; Van Horssen, C.P., M. Blommesteijn en F.A. Rosing, 2010, *Een WAJONGER in mijn bedrijf?! Een onderzoek naar de attitude, ervaringen en bereidheid van werkgevers om een Wajonger in dienst te nemen en te houden*. Amsterdam: Regioplan.

¹² Gesthuizen, M. en M.H.J. Wolbers, 2011, 'Kansen van laagopgeleide mannen: structurele en cyclische verdringing in Nederland', in: Van Galen, R., J. Sanders, W. Smits en J.F. Ybema red., 2011, *Dynamiek op de Nederlandse arbeidsmarkt: De focus op kwetsbare groepen*. Den Haag: CBS.; Josten, E., 2010, *Minder werk voor laagopgeleiden? Ontwikkelingen in baanbezit en baanqualiteit 1992-2008*, Den Haag, SCP; Edzes, A.J.E.. L. Broersma en J. van Dijk, 2010, *Economische transitie van laag opgeleiden: een literatuurstudie*, Den Haag, NICIS Institute.

¹³ Edzes, A.J.E. (2010). *Werk en bijstand: arbeidsmarktstrategieën van gemeenten*. Maastricht: Shaker Publishing.

¹⁴ Advies commissie Toekomst en Transitie Sociale Werkvoorziening (Commissie Westerlaken) (2011), *Goed benut, goed bestuurd*, pp. 25.

¹⁵ Jehoel-Gijsbers, G. (red.), 2011, *Op weg naar een inclusieve arbeidsmarkt: bijdragen van de sprekers op het symposium 15 oktober 2010 Den Haag*, Den Haag: SCP.
